

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ
Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Έστο... Θά ἐξηγηθῶ. Πές μου λοιπόν, Σουαρδ, νομίζεις πῶς τὰ κεντήματα πού παρεξηγήθησαν σὸ λαιμό τῶν παιδιῶν τοῦ Ἀμστεδ τὰ ἐπροξένησε ὁ θῖος πού ἐθανάτωσε καί τὴν Λουκίαν;

— Τὸ ὑποθέτω, καθηγητά μου.

— Τὸ ὑποθέτεις;

Συγχρόνως ἐσηκώθη ἐπάνω καὶ εἶπε μέφωνη σοβαρὰν καὶ ἐπίσημον:

— Σουαρδ, πλανᾷσαι! Ἀπατάσαι! Μακάρι νὰ ἦσαν τὰ πράγματι ὅπως φαντίζεσαι. Ὁχι, ὅμως. Δὲν εἶνε ἔτσι. Συμβαίνει καὶ περὶ τρομερὸ, καὶ τὸ ἀπίσιον, τὸ φρικτὸν δὲν εἶνε...

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἐκουσανίου Θεοῦ, λέγετε, τί ἐννοεῖτε, κ. Καθηγητά!

— Ὁ Βὶν Ἐλσιγγ ἔπεσε συντετριμμένος σὲ μιά πολιτρόνα κι' ἐπιθύρρισε μὲ πόνον:

— Τὰ κεντήματα στοὺς λαιμούς; τῶν παιδιῶν τοῦ Ἀμστεδ τὰ ἐπροξένησεν ἡ Λουκία!

Ἡ Λουκία!

Δὲν ἐκρατήθηκα καὶ ἐκραύασα μὲ παραφορὰν:

— Καθηγητά Βᾶν Ἐλσιγγ, εἰσθε τρελλός!

Ἡ τελευταία του φράσις μὲ εἶχεν ἐξαγριώσει, δὲν ἤξευρα τί ἔλεγα. Ὑβρίζε μίαν νεκράν, μίαν νεκράν, τὴν ὁποῖαν εἶχε ἀγαπήσει καὶ δὲν ἤμπορεσα νὰ συγκατήσω τὸν θυμὸ μου:

— Καθηγητά Βᾶν Ἐλσιγγ, εἰσθε τρελλός! ἐπανέλαβα.

Μ' ἐκτύπησε χωρὶς νὰ θυμώσῃ μὲ βλέμμα λυπημένο καὶ μοῦ ἀπῆντησε:

— Μακάρι νὰ ἦμουν! Ναι, Σουαρδ, μακάρι νὰ ἦμουν τρελλός.

Ἡ τρέλλα εἶνε μιά δυστυχία πού μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ὑποφέρῃ. Ἐνῶ αὐτὸ πού συμβαίνει, αὐτὸ πού σοῦ εἶπα προηγουμένως: εἶνε ἡ περὶ μεγάλη συμφορὰ πού μπορεῖ νὰ γίνῃ στὸν κόσμον...

Ἐσιώπησε μιά στιγμή, ἐστέναξε βαθεῖα καὶ συνέχισε:

— Μακάρι νὰ ἦμουνα τρελλός. Δὲν εἶμαι ὅμως καὶ δεῖ σοῦ λέω εἶνε ὅλη ἡ ἀλήθεια. Ἀλήθεια μὲν κάμνει ἐνείκον πού τὴν ἀκούγῃ νὰ πῇ ἐκθαμβός. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἤθελα νὰ σὰς ἀποκαλύψω τίποτε τόσον καιρὸ. Ἦξευρα πῶς δὲν θὰ μὲ πιστεψετε. Γιὰτί πρόκειται περὶ πραγμάτων πού δὲν χωροῦν στὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου. Κι' ὁ ὧς: ἔτσι εἶνε, Σουαρδ, ἔτσι εἶνε...

Τὸν ἀκούγα νὰ μοῦ μιλῇ, τὸν ἔβλεπα νὰ λυτᾷται γιὰ τὴ λήρη πού μοῦ ἐπροξένησε κι' ὁ ὧς, ἐνίπτει ἀκόμη.

Ἦταν αὐτὸς ὁ πάσοφος καθηγητῆς Βᾶν Ἐλσιγγ ἡ κανένας τερατολόγος; ἡ κανένας εὐράνιος φαρσὸς;

Ὁ Βὶν Ἐλσιγγ κατάλαβε τοὺς δισταγμούς; μου καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἀμφιβάλλεις ἀκόμη, Σουαρδ. Μὴν πῇ, ὅχι, τὸ βλέπω σὰ μάτια σου. Θὰ σὲ κάμω ἐν τούτοις νὰ πιστέψῃς. Θὰ δῇς μὲ τὰ μάτια σου καὶ θὰ φρεῖς. Θέλεις ἄραγε; ἀπόψε μυζὺ μου;

— Μαζὺ σας; Καὶ πού θὰ πάμε;

— Πρῶτα—πρῶτα σὸ νοσοκομεῖο πού νοσηλεύεται ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιά τοῦ Ἀμστεδ. Θὰ δῇς; τὰ κεντήματα τοῦ λαιμοῦ κι' ἔπειτα...

— Ἐπειτα;

— Ἐπειτα θὰ πάμε νὰ περάσουμε λίγην ὥρα κατὰ τὰ μεσάνυχτα σὸ νεκροταφεῖο πού ἐτάφη ἡ Λουκία.

Ἀρχισι νὰ τρέμουν. Ὑποψιάζομαι φρικτὰ πράγματα.

Ὁ Βὶν Ἐλσιγγ ἔβγαλε ἓνα κλειδί ἀπὸ τὴν τσέπη του, μοῦ τὸ εἶδει καὶ μοῦ εἶπε:

— Τὸ κλειδί αὐτὸ εἶνε τοῦ νεκροταφείου τῆς οἰκογενείας Οὐδέστεργα, ὅπου εἰσοδετήθη ὁ νεκρὸς τῆς Λουκίας. Μοῦ τὸ ἔδωσαν ὁ ἐγγολάβος; κηδεὼν νὰ τὸ παραδώσῃ σὸν Ἀρθούρο. Τὸ κλειδί αὐτὸ θὰ μὰς χρησιμεύσῃ ἀπὸψε. Ἀπόψε, Σουαρδ, θὰ δῇς; δεῖ δὲν εἶδε ὧς; τώρα μάτι ἀνθρώπου. Θὰ ἰδῇ; καὶ θὰ πιστέψῃς. Ἐρχεσαι;

Ἦμουν χλωμός; ἡ καρδιά μου χτυποῦσε. Θεέ μου, τί ἐπρόκειτο ν' ἀντιχρῶσιν τὰ μάτια μου; Ἐλεγε λοιπόν ἀλήθεια ὁ Βὶν Ἐλσιγγ. Ἡ Λουκία σηκωνόταν ἀπὸ τὸν τάφο τῆς; Παντοδύναμη Θεέ!...

Ὅπως δὴ τότε τὸν ἀκολούθησα βουβός; χωρὶς νὰ πῶ λέξι. Τοῦ ἔσφιξα μόνον τὸ χερὶ σὰν νὰ τοῦ ζητοῦσα συνώνμην γιὰ τὰ μικρὰ λόγια πού τοῦ εἶπα, σὰν νὰ τοῦ ὑποσχόμουν πῶς τοῦ εἶμαι ἀφοσιωμένο; ψυχῇ καὶ σώματι.

Δὲν ἀγγάζομαι νὰ φτάσωμε σὸ νοσοκομεῖο. Ὁ διημερεύων γιὰ τὸς Βίβεντ μὰ; ὠδήγησεν ἄμεσως; σὴν κλίνῃ πού μικροῦ ἀπὸ τὸ Ἀμστεδ, ἔδωσε τὸν ἐπίδεσμο τοῦ λαιμοῦ του, ἐκφράζων τὴν ὁπορία

του γιὰ τὰ παραδοξὰ κι' ἀνεξήγητα συμπτώματα πού παρουσίαζεν ὁ μικρὸς αὐτός.

Εἶδα τότε τὰ κεντήματα τοῦ λαιμοῦ ὅμοια σχεδὸν μ' ἐκεῖνα τῆς ἀτυχῆς Λουκίας. Ἦσαν μόνον λίγο μικρότερα καὶ πολὺ νοπὰ. Ὁ δυστυχισμένος μικρὸς ἦταν τρομερὰ ἐξαντλημένος. Εἶχε χάσει ἀκριβῶς αἷμα.

— Λοιπόν; Τί λέτε γιὰ ὅλ' αὐτὰ; μὲ ρώτησεν ὁ Ἐλσιγγ ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο.

Δὲν τοῦ ἀπῆντησα λέξι. Σή-ωσα μόνον τοὺς ὄμους μου ἐν ἀπορίᾳ. Κάποιο τρομερὸ μυστήριον ἐκρύπτετο ἀσφαλῶς πίσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Καὶ τὸ μυστήριον αὐτὸ θὰ ἀπεκαλύπτετο τὴν ἴδια αὐτὴ νύχτα σὸ νεκροταφεῖο.

Ἦμουν τρομερὰ συγκινημένος. Τὸ μυαλό μου ἐστριφογύριζε. Σηκώνονταν λοιπόν οἱ νεκροὶ ἀπὸ τοὺς τάφους; Εἶνε δυνατόν αὐτό;

Ὁ ἥλιος εἶχε δώσει πρὸ ἀκριβῆς ὥρῃς καὶ εἶχεν ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζει. Κατευθυνόμεθα πρὸς τὸ νεκροταφεῖο. Πρὶν ὅμως φθάσουμε ἐκεῖ ὁ Βὶν Ἐλσιγγ μοῦ εἶπε:

— Εἶνε πολὺ ἐνωρίς ἀκόμη. Ἀς καθήσουμε κάπου ἐδῶ νὰ διηγήσομε...

Ἐκαθήσαμε πρῶτα κι' ἐπῆραμε καὶ σὸ Τζᾶκ Στρώες Κάστλ. Τὸ δειπνὸ μας ὑπῆρξεν ἐντελὸς σιωπηλόν. Εἰσέθη καὶ οἱ δύο βυθισμένοι στὸς σκέψεις; μας. Γύρω μας οἱ ἄλλοι πελάται ἦσαν εὐθυμοὶ. Κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ πού ἐπρόκειτο νὰ πάμε καὶ τί ἐπρόκειτο νὰ κάνομε. Ἀν τὸ ἤξεραν θὰ μὰς ἐπερναν ἀσφαλῶς γιὰ τρελλούς.

Εσθκωθήκαμε, ἐκάμαμε ἓνα περίπατον εἰς τὰ περὶ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα καὶ στὴς ἐντεταμίσει τραβήξαμε γιὰ τὸ νεκροταφεῖο. Ὁ Βὶν Ἐλσιγγ προχωροῦσε μπροστὰ μὲ βῆμα ἀσφαλές, χωρὶς νὰ δι-στάξῃ καθόλου, σὰν ἄνθρωπος πού ξανόχε κάμει τὴν ἐκστρατεία αὐτὴ κι' ἄλλη νύχτα. Κατάλαβα ἀπὸ αὐτὸ πῶς ὁ καθηγητῆς; ξανόχε παρανοήσει σὸ νεκροταφεῖο. Γι' εἶχε δεῖ ὅμως; Καὶ πῶς εἶχε τόσο θαρρὸς νὰ τὰ βῇ μὲ τοὺς νεκρούς;

Ὅταν φτάσαμε σὸ νεκροταφεῖο, ἔνας φόβος καὶ μιά συγκίνησι μοῦσφιξε τὴν καρδιά.

— Θὰ πηδήσουμε μέσα ἀπὸ τὸν τοῖχο, μοῦ εἶπεν ὁ Βὶν Ἐλσιγγ. Δὲν πρέπει νὰ μὰς ἀντιληφθοῦν οἱ φύλακες.

Τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνόν. Κατορθώσαμε ἐν τούτοις ν' ἀνέβωμε σὸν τοῖχο καὶ νὰ πηδήσουμε μέσα σὸ κοιμητήριον. Βρισκόμαστε περὶ σὸ βασιλεῖο τῶν νεκρῶν.

Σκοτάφταμα προχωροῦντας πάνω σὲ σταυρούς; καὶ σ' ἐπιτάφους πλάκες. Τόσο τρομερὴ νύχτα δὲν ἐναθυμούμαι σὴ ζωὴ μου. Τὰ χόρτα μοῦ ἐφαίνοντο σὰν ἀνθρώποι ἐκπλωμένοι κάτω. Ἡ ἐπιτάφους στήλες ἐλαοῦσαν μὲ φαντάσματα διπλωμένα σὰ

σάβανά τους. Νόμιζα πῶς κάποιος; θὰ μ' ἔβλεπε ἀπὸ τὸ πῶδι καθὼς προχωροῦσα...

Τέλος φτάσαμε σὸ νεκροτάφειον τῆς οἰκογενείας Οὐδέστεργα. Ὁ Βὶν Ἐλσιγγ ἔβγαλε τὸ κλειδί ἀπὸ τὴν τσέπη του κι' ἀνοίξε τὴ μικρὴ σιδερένια πόρτα. Μία ἀναθυμίασις σαπίλας μὰς χτύπησε σὸ πρόσωπον.

— Κατεβαίνω πρῶτος; εἶπεν ὁ καθηγητῆς; γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ θάρρος κι' ἐπρόχωρησε μέσα σὸ μαρμαρόκτιστο νεκροτάφειον. Τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνόν, φρικτὸν. Ἐντούτοις τὸν ἀκολούθησα.

Ἀκούγα τώρα περὶ τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς μου δυνατούς; σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σπᾷσῃ!

Τὴ φρικταλέα περιπέτεια ἦταν αὐτὴ; Τί θὰ ἔβλεπα; Ἐννοῶθα τὰ γονατὰ μου νὰ τρέμουν. Ἡ Λουκία ἦταν νεκρὰ ἐκεῖ κάπου ἐμπρὸς; μας. Ἀπελάντο ὁ ὧς, ἐκοιμᾶτο ἄραγε τὸν αἰώνιον ὕπνον τὸν νεκρῶν ἡ...

Δὲν ἐτόλμησα νὰ συμπληρώσω τὴ σκέψι μου. Ὁ Βὶν Ἐλσιγγ εἶχε σταθῇ ἐν τῷ μεταξῶ. Ἐκλείσε προσκεκλῆσται τὴν πόρτα τοῦ νεκροταφείου, ἔβγαλε τὰ σπέρτα του κι' ἀνοίγει ἓνα κερί.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ νεκροταφείου φωτιστήκεν ἄμεσως. Τί θλιβερό καὶ πόσο ἀπίσιον τὸ θέαμα γύρω μας! Λουλούδια μαρμαρένια, κορδέλες σαπιομένες, ἀρόχες στὴς γωνίες καὶ ἡ ὁσμὴ τῆς σήμερας, ἡ ὁσμὴ τοῦ τάφου καὶ τῆς φθορᾶς; ἡ μυρωδιά τοῦ θανάτου!...

Ὁ Βὶν Ἐλσιγγ προχώρησε καὶ πρὸς τὸ μέρος; πού εὐρίσκοντο τὰ φέρετρα καὶ στάθηκε μπρὸς σὸ φέρετρο τῆς Λουκίας, βγάδοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα ἐμβιδιωτήρι καὶ μιά τανάλια.

— Τί θὰ κάμετε; τὸν ρώτησα.

— Θ' ἀνοίξω τὸ φέρετρο! Μὴ φοβηθῇτε καθόλου. Ἐχετε ὑπο-

μονή και θά δῃτε.

Τὰ δόντια μου σφίχτηκαν ἀπὸ ὀργή και φοβή. Τὶ ζητοῦσε ν' ἀποδείξῃ ἐπὶ τέλους αὐτός, ὁ ἄνθρωπος; Διὰ τὴν ῥασσε τὸν ὕπνο τῶν νεκρῶν; Ἡ σκέψις μου πῆγε στὴν ἀτυχὴ Λουκία και τὰ βάσανα ποὺ ὑπέφερε τῆς ἡμέρας τῆς μαρτυρικῆς ἀσθενείας τῆς. Πόσες φορές δὲ μὰς ἰκέτευε καθισμένη στὸ κρεβάτι τῆς, νὰ τὴν ἀφήσουμε νὰ πεθάνῃ, γιὰ νὰ τελειώσουν τὰ δεινὰ τῆς; Γιατί νὰ τῆς ταράζουμε τώρα τὸν αἰώνιο ὕπνο τῆς;

Ἐξω εἶχε ἀρχίσει νὰ φυσᾷ ὁ γέρας.

Τὰ φύλλα τῶν δένδρων τοῦ νεκροταφείου θροοῦσαν ἔτσι σὰ νὰ συζητοῦσαν μεταξύ τῶν ψιθυριστῶν...

Τὶ τρομερὸ σκάνδαλο ἂν μὰς ἐπιαναν ἐκεῖ μέσα οἱ νεκροθάπται! Πῶς θὰ ἐδικαιολογούσαμε τὸ διάβημά μας τὸ ἀλλόκοτο;

Ὁ Βάν Ἐλοιγγ ξεβίδωνε ἐν τῇ μεταξῇ, χωρὶς νὰ κάμῃ θόρυβο. τὸ σκέπασμα τοῦ φέρετρου τῆς Λουκίας. Τὴν πτωγὴν νέαν! Εἰς ποίαν κατάστασιν θὰ τὴν ἀντίκρυα; Πῶς θὰ τὴν εἶχε μαράνει ὁ θάνατος! Ἡ φθορά θὰ εἶχεν ἀρχίσει. Θὰ ἦταν ἀπαισία τὴν θέναι! Ἄ, ἦταν τρομερὸ, πολὺ τρομερὸ αὐτὸ ποὺ ἔκαμνε ὁ Βάν Ἐλοιγγ. Ἄν δὲν τοῦ εἶχα δώσει τὸν λόγον μου θὰ τὸν ἐμποδίζα με κάθε τρόπο.

Ὁ καθηγητὴς μὴ προσέχοντας σὲ μένα ἐργάζονταν με ταχύτητα. Εἶχε βγάλει περὶ τις περισσότερες βίδες και εἶχε σηκώσει τὰ ἀντὶ πού εἶχαν τοποθετηθῇ τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας πάνω στὸ φέρετρο τῆς Λουκίας και πού ἦσαν τώρα κατὰῤερα...

Ἐνα πένθιμο τοῖζιμο μ' ἔκανε ἔξαφνα νὰ πλησιάσω κοντὰ στὸν καθηγητὴ. Εἶχεν ἀφαιρέσει και τὴν τελευταία βίδα τοῦ δρυῖνου φέρετρου. Κατόπιν ἔπιασε τὸ σκέπασμα με τὰ δύο του χέρια κι' ἐνὸς τοιμαζόταν νὰ τὸ σηκώσῃ, μοῦ εἶπε με φωνὴ ὑπόκοψη:

— Κύταξε!

Ταυτοχρόνως ξεσκέπασε τὸ φέρετρο. Μία κραυγὴ τρόμου και καταπληξῆος ἔφυγε τότε ἀπὸ τὰ χεῖλῃ μου.

Τὸ φέρετρο τῆς Λουκίας ἦταν ἀδειανό!

Ὁ νεκρὸς τῆς Λουκίας ἔλειπε!

Τὶ ἀλλόκοτο μυστήριον ἦταν αὐτὸ πάλιν; Ποῦ εὐρίσκειτο τὸ πτώμα τῆς νέας; Ποῦς τὸ εἶχε κλέψει; Γιατί; Ζήτησα ἀπὸ τὸν Βάν Ἐλοιγγ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τί συνέβαινε:

— Ποῦ εἶνε τὸ πτώμα; Μιλήστε μου, πρὸς Θεοῦ!

— Καθὼς βλέπετε, φίλε μου, μοῦ εἶπε ἀπάντησε, δὲν βρίσκεται μέσα στὸ φέρετρό του.

— Ποῦ εἶνε; Τὸ ἔκλεψαν; Κανείς τυμβωρχὸς μήπως; Ποῦς; Λέγετε!

Ὁ Βάν Ἐλοιγγ κούνησε με λύπη τὸ κεφάλι του.

— Ὅχι, μοῦ εἶπε, δὲν τὸ ἔκλεψαν. Κανείς δὲν τόλμησε νὰ μῆλ' ἐδῶ μέσα, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐκηδεύθη ἡ Λουκία. Ἄν θέλῃς νὰ μάθῃς τί συμβαίνει ἀκολουθήσε με...

Ταυτοχρόνως σκέπασε τὸ φέρετρο, τὸ βίδωσε πάλι γρηγορά και βγήκαμε ἀπὸ τὸ νεκροτάφιο, τοῦ ὁποῦ κλειδῶσε προσεκτικὰ τὴν πόρτα.

— Πάρε τὸ κλειδί, μοῦ εἶπε.

— Γιατί; ῥώτησα.

— Γιὰ νὰ μὴ νομίσῃς πῶς θέλω νὰ σ' ἐξαπατήσω. Ὅπως εἶδες ἐκλειδῶσα τὸ νεκροτάφιο κι' ἡ Λουκία δὲν βρίσκεται στὸ φέρετρό τῆς. Ἀκολουθήσε τώρα.

— Ποῦ θὰ πῶμε;

— Θὰ μείνουμε ἐδῶ μέσα, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους. Ἐχε τὰ μάτια σου τέσσερα και θὰ δῇς ὅ,τι δὲν φαντάζεσαι.

Ἦμουν καταταλισμένος. Τὶ μυστήρια, Θεέ μου! Καὶ τί θ' ἀντίκριζα ἀκόμη;

Κρυφτήκαμε πίσω ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους ὅχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ νεκροτάφιο κι' ἐπεριμέναμε. Εἶχε συννεφιάσει ὁ οὐρανὸς και τὸ σκότος γύρω ἦταν βαθύ. Κανείς θόρυβος, καμμία κίνησις. Κάπου μακριὰ ἔνα ρολογιὸ χτύπησε ἔξαφνα περασμένα μεσάνυχτα...

Ἐαφνικὰ ὁ Βάν Ἐλοιγγ με σκούνησε με τὸν ἀγκῶνα. Στὸ βάθος τοῦ νεκροταφείου ἀνάμεσα στὰ δένδρα και στὸ σκοτάδι, διέκρινε κατὶ λευκὸ νὰ πλησιάζῃ ἀθρόγῳ. Περὶ τίνας ἐπρόκειτο; Ἦταν ἄνθρωπος ἢ φάντασμα;

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ἐδόθησαν ἀρχετὰ ἐνδιαφερόμεσαι συναυλίαι.

— Καὶ ἐν πρώτοις ἡ συναυλία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁδείου με τὴν συμφωνίαν τοῦ Μάγερ ἡ ὁποία ἐξετελέσθη ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν καὶ τὴν χοροδίαν τοῦ Ὁδείου.

— Ἡ κ. Φωκὰ ἐτραγοῦδισε με τὴν γνωστὴν τῆς τέχνην τὸ σόλο με τὸν κ. Μπύτενερ.

— Ἐπίσης ὑπῆρξεν ἐπιτυχὴς ἡ συναυλία τοῦ κ. Ριάδη, καθ' ἣν ἐθαυμάσθη ἡ ἐμπνευσις τοῦ Μακεδόνο· συνθέτου. Πολὺ καλὴ ἡ ἐκτέλεσις τῆς κ. Φωκὰ καὶ τῆς κ. Καλλοπούλου, καθῶς καὶ τοῦ κ. Ἀγγελόπουλου.

— Ἡ δ)νὶς Ἀνδρεάδου ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅπου θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς τῆς.

— Ἐπίσης ὑπῆρξε πολὺ ἐπιτυχὴς ἡ συναυλία τῆς διδος Γρηγοράκη, ἡ ὁποία ἐτραγοῦδισε ἔργα νεωτέρας τέχνης· μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τὸ «Καμηλὸ σπῆτι» τοῦ κ. Καλομοίρη.

— Ἡ κ. Σκέπερ, ἔδωσε ὡσαύτως συναυλίαν με τὰς καλλιτέρας μαθητρίδας τῆς.

— Ἀρσεσ πολὺ ἡ δ)νὶς Καργίου, ἡ ὁποία ἐτραγοῦδισε τὴν μονωδίαν τῆς Γραβιάτας.

— Ἡ δεσπ.νὶς Ἀφροδίτη Πάνου θὰ δώσῃ προσεχῶς ρεσιτὰλ με ἔργα τῶν κλασικῶν μουσουργῶν.

— Προσεχῶς θὰ δοθῇ συναυλία με ἔργα τοῦ Ἑλλήνος συνθέτου κ. Μητροπούλου.

— Πολλὰ ἀθηναϊκὰ σπῆτια υἱοθέτησαν τὸ ἔθμιον τῶν μουσικῶν ἑσπερίδων.

— Προχθὲς μουσικὴ ἑσπερίς εἰς τοῦ κ. Ζαχαρίου.

— Ἐτραγοῦδισε ὁ Γερμανὸς συνθέτης κ. Μπύτενερ.

— Μεταξὺ τῶν προσεκλημένων ὁ πρῶτος κ. Φὸν Σέν.

— Εἰς τὴν τελευταίαν συναυλίαν τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν ἡ κ. Μ. Νικολοπούλου.

— Μεταξὺ τῶν κυριῶν διακρίνοντες τὰς κυρίας καὶ δ)δας Κουντουριώτη, Νεγρεπόντη, Φύχα, Περόγλου, Φράγκου, Ἀγγελόπουλου, Τοῦμπα, Διπλαράκου, Μεσηνέζη, Ρακτιβάν, Τριανταφυλλίδη, Ἀργυροπούλου, Χατζηλαζάρου, Διαμαντοπούλου, Κανελλοπούλου, Ἀθανασάκη κλπ. Ὁ Μάριος

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΗ ΞΕΧΝΑΣ

Μὴ ψυχρά με κυττάξεις—θυμήσου
πῶς πετοῦσα χθὲς βράδυ μαζὶ σου
ἔς τὸν χορδ. — μὴ ξεχνᾷς!
Χθὲς τὸ βράδυ σὲ εἶχ' ἀγκαλιὰ
κ' ἡ καρδιάς μας κοντὰ ἔχτυποῦσαν
κ' εἰς τὰ χεῖλῃ μ' ἐμπρὸς κυματοῦσαν
τὸ εὐδὴ ξανθὰ σου μαλλιά,
καὶ τὰ ἔδιδα χίλια φιλιὰ
μουσικά, — μὴ ξεχνᾷς!

Ἄκουσέ με! Χθὲς βράδυ, θυμήσου,
σ' ἀρωτοῦσα νὰ πῆς ἡ ψυχὴ σου,
τί ποθεῖ; — μὴ ξεχνᾷς!

Μὲ φωνὴν ντροπαλὴ καὶ γλυκερά,
μὲ τὰ μάτια σου κάτω γυρμένα,
μὲ ἐρώτησες τότε κ' ἐμένα
τί ποθεῖ κ' ἡ δική μου καρδιά.
Κι' ἀπεκρίθηκα λόγια θερμά,
μουσικά, — μὴ ξεχνᾷς!

Δ. Βικέλας

ΖΩΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Μὴν καταστρέφετε τὶς ἀράχνες, γιὰτί φονεύουν τὰς ἐνοχλητικὰς μυτιγὰς.

— Μὴν φονεύετε τὰς μὴ φαρμακερὰς σαύρας γιὰτί τρέφονται μόνον με ποντικία καὶ ἀρουραίους.

— Μὴν καταδιώκετε τοὺς κούκους γιὰτί μὰς ἀπαλλάσσουν ἀπὸ ταῖς βρομερῆς καὶ δηλητηριώδεις κάμπιες.

— Μὴν ἐξολοθρεύετε τὰ σπουργίτια γιὰτί τρώγουν μ' εὐχαρίστησι τὰ ἔντομα τὰ ὁποία καταστρέφουν τοὺς ἀγρούς.

— Μὴ στήνετε παγίδες κατὰ τῶν ὑποκαϊδῶν, γιὰτί ἔνα ζεύγος ὑποκαϊδῶν συλλαμβάνει τουλάχιστον 120.000 ἔντομα καὶ σκουλήκια τὸ χρόνον γιὰ νὰ θρῆψῃ τὰ μικρὰ του.

— Μὴ φονεύετε τοὺς φρόνους γιὰτί τρώνε τὰ μυρμηγκία.

— Μὴ φονεύετε τὰς νυκτερίδας, γιὰτί καταδιώκουν τὰς μελολόχθας.

— Μὴ πιστεύετε οὐκ ἡ κουκουβάγια, σκοτώνει τὰ περιστέρια καὶ τὶς ὀρνίθες, τοῦτο ἀπεδείχθη ψευδές; Μὴ τὴν βασανίζετε δὲ διότι ἐργάζεται ὅσον καὶ 6-8 γάτοι, φονεύουσα 6000 ποντικούς τὸ χρόνο!...

© Πρακτικὸς

